گفت‌وگو

با ابوالقاسم حسینجانی، شاعر

گاهی حافظ و مولوی هم آدرس غلط داده‌اند

زینب‌مرتضایی‌فرد
فرهنگ و هنر

ابوالقاسم حسینجانی، شاعر شعرهای آشنایی است. یکی از این شعرهای فراموش‌نشدنی «جاده و اسب مهیاست بیا تا برویم/ کرباله منتظر ماست بیا تا برویم» است؛ شعری که در روزهای جنگ تحمیلی آن را از اعماق جانش سرود و برای همیشه در خاطرها ماند و شد خاطره‌ای از آن روزها. او اکنون هم در عرصه شعر فعال است و هم مشغول انجام تحقیقاتی با نگاه به موضوعات فرهنگی جامعه است. با او گفت‌وگویی کوتاه انجام دادیم تا نانوشته‌هایی را که شاعران می‌توانند بر تغییر این شرایط داشته باشند، بررسی کنیم.

• مدتی است از شعبانی خبر نیم. از حال و هوای شعرهایتان چه خبر؟

• برای من زندگی بدون شعر نمی‌گذرد. هر روز شعری می‌خوانم و می‌توانم بگویم شعر بخشی از زندگی‌ام است.

• شعرهم می‌سرایید؟

• بله. شعر هم گاهی به ما سر می‌زند و فقط این نیست که ما به او سر بزنیم. امیدوارم موقعیت مناسبی فراهم شود تا اشعارم را چاپ کنم. ضمن این که اگر فضای مناسبی ایجاد شود، تمایل دارم بخشی از آنها را در رسانه‌ها هم به مرور منتشر کنم. چون شرایط و حال و هوای مردم هم عوض شده و شاید خیلی فرصت نکنند سمت کتاب‌های شعر بروند. بنابر این باید هر از گاهی در رسانه‌ها هم ارتباط میان شعر و مردم را حفظ کرد.

• خارج از حوزه شعر هم فعالیتی دارید؟

بله. مدتی است سراغ مباحث فرهنگی رفته‌ام و فکر می‌کنم در عرصه‌های فرهنگی نیازمند فکرهای تازه‌ای هستیم؛ فکرها و نگاه‌هایی که هر چند جامعه نسبت به داشتن آنها احساس نیاز می‌کند، اما هنوز شکل نگرفته است. ما به تعریف‌هایی نو نیاز داریم. آن قدر تعاریف موضوعات مختلف برایمان اشتباه شکل گرفته که به ساحت‌های مهمی از زندگی اجتماعی‌مان لطمه زده است.

• راه‌حل‌هایی را که به نظرتان برای این مشکل وجود دارد باید در چه چیز یا چه‌جایی جستجو کرد؟

• مسلما بهترین راه‌ـ‌ری حرکت در مسیر درست، بازگشت به قرآن است. قرآن کتابی است که بیشترین تاکید را میان متون دینی مختلف بر عقلانیت دارد و کاربردی‌ترین فرمول برای زندگی انسان است. متاسفانه بشدت از این فرمول فاصله گرفته‌ایم و می‌بینیم در میان گروهی از مردم از این کتاب آسمانی فقط برای استخاره استفاده می‌شود. به نظر من باید به قرآن برگردیم. مفهوم انسان و هویت انسانی را دوباره در آن جستجو و به جامعه تزریق کنیم. انسانی که قرآن آن را مطرح می‌کند و از آن حرف می‌زند، انسان گمشده و سرگشته امروز نیست که میان راه‌ها و فکرهای مختلف دست و پا می‌زند و مسیر خودش را پیدا نمی‌کند. انسان قرآن، جانشین خداست و از طرف خدا در زمین حق امضا دارد. قرار است کارهای بزرگی انجام دهد؛ اما چون به دانایی نرسیده، نه می‌تواند

بیاموزد و نه می‌تواند به دیگران بیاموزاند.

• از عقلانیت حرف زدید، موضوعی که در تاریخ کشورمان همواره بر سر آن مباحث زیادی بوده. در ادبیات و فلسفه‌مان بارها شاهد افول و صعود عقل در دوره‌های مختلف بوده‌ایم. آن قدر که هیچ‌وقت دعوا بر سر مساله عقل تمام نشده است. به نظر شما عقلانیت این روزها در جامعه ما وضعیت خوبی ندارد؟

• مسلما دارد. اگر داشت قرآن، برایمان کاربردهای عمیق‌تری داشت و به بخش‌های عملی زندگی‌مان هم راه پیدا می‌کرد. بخشید اما متاسفانه در برخی ساحت‌ها از جمله همین موا‌جهه با قرآن باید گفت برخورد مناسبی با عاقلانه‌ترین و عالمانه‌ترین محتوا برقرار نکرده‌ایم. آیا در این شرایط می‌توان گفت عقلانیت در جامعه حاکم است؟ بسیاری از مشکلات جهان اسلام ناشی از همین بر خوردهاست. ما دچار دفهمی شده‌ایم و همین بدفهمی‌ها می‌تواند آسیب‌های وحشتناکی با خود داشته باشد. وقتی می‌گوییم «انا مجنون حسین» هیچ فکر می‌کنیم که امام حسین دیوانه می‌خواهد چه کار؟ نه، فکر نمی‌کنیم. اما واقعیت این است که امام حسین دیوانه لازم نداردـ‌ به آدم عاقل نیاز دارد که فکر کند و ببیند او چرا چنین مسیری را انتخاب کرده و رفته است.

• ما ایرانی‌ها عاشق شعر هستیم و شعرهم طبیعتا از عقلانیت فاصله می‌گیرد. چون عرصه خیال و نگاه‌های هنرمندانه است. سهم شاعران را به عنوان همکاران خودتان در کمرنگ شدن این عقلانیت چقدر می‌دانید؟

• یکی از موضوعاتی که قصد دارم در کلاس‌هایم هم به آن بپردازم همین مساله نیاز به تغییر نگاه‌های شاعرانه است. شاعر می‌تواند عاقل هم باشد. این که مدام بگوید دنیا هیچ است، جای خوبی نیست و معشوق را توصیف کند، بارها و بارها از قرن‌ها قبل تا به حال رخ داده است. شعر نیاز دارد کمی دایره نگاهش را گسترده کند، پوسته بسته و تنگ اطرافش را بگشاید و کمی بالاتر بایستد و جامعه و جهان امروز را نگاه کند. می‌دانید گاهی حافظ و مولوی هم آدرس غلط داده‌اند. همه ما باید مسیرهای رفته را دوباره بررسی کنیم و شاعران به عنوان افراد تاثیرگذار بر ذهن مردم بیش از همه به مرور دوباره این مسیر نیاز دارند.

• راه‌حل اساسی این موضوع را در جامعه چه می‌دانید؟

• در آموزش درست. صدا و سیما می‌تواند برنامه‌هایی را به درست اندیشیدن مردم اختصاص دهد. دلسوزانی هستند که می‌توانند با مردم از طریق رسانه ملی ارتباط خوبی گرفته و خیلی از موضوعاتی را که فراموش یا کمرنگ شده است، دوباره یادآوری کنند.

میراث فرهنگی به دنبال ثبت و ساماندهی پوشاک اقوام ایرانی

پوشاک؛ ثروتی که بر تن ماست

کمیل انتظاری
گروه فرهنگ و هنر

هر چند ایران از نظر پوشش اقوام دارای تنوع گسترده‌ای است، اما گرایش مردم در شهرها به پوشش غربی، این پرسش را ایجاد می‌کند که چرا ما کمتر از پوشش‌های محلی و قومی در طراحی لباس‌هایمان استفاده می‌کنیم؟ این در حالی است که در کشورهای عربی و همچنین کشورهایی چون هند و پاکستان مردم همچنان از پوشش سنتی و ملی خود استفاده می‌کنند.

به گزارش جام‌جم، شاید یکی از دلایلی که سبب شده طراحان ما کمتر از عناصر پوشاک محلی و قومی در طرح‌های خود بهره ببرند، بی‌اطلاعی از وجود این پوشاک یا جزئیات آن باشد. این امر پرداختن هر چه بیشتر به این پوشاک را در محافل دانشگاهی، پژوهشی و رسانه‌ها از جمله رسانه ملی ضرورت می‌بخشد تا برای معرفی این لباس‌ها و شناخت مردم از آنها تلاش بیشتری صورت دهند. در چنین شرایطی پژوهشکده مردم‌شناسی پژوهشگاه میراث فرهنگی و گردشگری همزمان با ساماندهی پوشاک اقوام ایرانی، در نظر دارد تا نمایشگاه پوشاک اقوام ایرانی را امسال برگزار کند.

طرح: احسان نوری جعفری - جام جم

جای خالی پوشاک اقوام ایرانی در آثار نمایشی

به باور دکتر معصومه ابراهیمی، مردم‌شناس در جامعه ما کمتر به پوشاک اقوام مختلف پرداخته شده است. به گمان او باید در معرفی هر چه بیشتر این آثار برداشت. او در این باره می‌گوید: در این زمینه نباید به توصیف اکتفا کنیم بلکه به صورت عملی باید این پوشاک در جامعه معرفی شوند. برای مثال، می‌توان در فیلم‌ها و سریال‌هایمان از این پوشاک، بویژه پوشاکی که بر اساس عناصر فرهنگی خودمان طراحی شده، استفاده کرد و آن را به گونه‌ای در معرض مخاطبان قرار داد. او با بیان این که باید از معرفی لباس‌هایی به عنوان پوشاک یا لباس ملی پرهیز کرد، می‌گوید: ممکن است معرفی یک لباس به عنوان لباس ملی، نتیجه‌ای معکوس داشته باشد. به جای آن، بهتر است در ایجاد تنوع بر اساس عناصر فرهنگی ایرانی اسلامی کوشید. پوشاک اقوام ما یک سرمایه و ثروت ملی است که باید در حفظ آن تلاش کرد.

□ نمایش ۴۰ نمونه از پوشاک اقوام ایرانی

پژوهشکده مردم‌شناسی پژوهشگاه سازمان میراث فرهنگی یکی از نهادهایی است که در چند سال اخیر به این مهم پرداخته است. دکتر علیرضا حسن‌زاده رئیس پژوهشکده مردم‌شناسی با بیان این که کارشناسان این پژوهشکده در دهه گذشته پژوهش‌های مختلفی را برای ضبط و ثبت پوشاک اقوام ایرانی به انجام رسانده‌اند، به جام‌جم می‌گوید: در سال ۸۵ همزمان با برگزاری همایش ۷۰ سال مردم‌شناسی ایران در کرمان، بخشی از آثار گردآوری شده این پژوهشکده به اداره کل میراث فرهنگی استان کرمان هدیه داده شد.

به گفته او، بخش دیگری از مجموعه پوشاک اقوام ایرانی، در جابه‌جایی پژوهشکده به شیراز، آسیب دید که تلاش داریم با ساماندهی مجدد این پوشاک، نمایشگاه آن را نیز در سال جاری برگزار کنیم. او با بیان این که در مرحله نخست ۴۰ نمونه لباس از پوشاک اقوام ایرانی ساماندهی و آماده نمایش می‌شود، می‌افزاید: پژوهشکده حفاظت و مرمت پژوهشگاه میراث فرهنگی و گردشگری نیز در مرمت این البسه ما را یاری خواهد کرد. شورایی مرکب از اعضای دو پژوهشکده فعالیت‌های مختلفی چون مرمت، شناسایی، ایجاد شناسنامه و ساماندهی پوشاک را برای عرضه نمایشگاهی به عهده دارد.

به گفته حسن‌زاده، همزمان با ساماندهی پوشاک مردم‌شناسی توسط دو پژوهشکده، کتابی نیز با هدف ارائه این فرایند چاپ و منتشر خواهد شد. رئیس پژوهشکده مردم‌شناسی با بیان این که نمایش نمونه‌های اصیل لباس اقوام ایرانی، منابع دست اولی را برای پژوهشگران و هنرمندان فراهم می‌آورد که هم از نظر زیبایی شناسی و هم از نظر ریشه‌های فرهنگی و تاریخی ماقابل توجه است، عنوان می‌کند: هنرمندان و طراحان ما نیز می‌توانند در خلق مدهای جدید ایرانی اسلامی از این آثار الهام بگیرند.

□ پوشاک با نمادهای فرهنگی و تاریخی

دکتر معصومه ابراهیمی، مردم‌شناس و مدیر انتشارات فرهامه با استقبال از هر اقدامی که پوشاک، خوراک و در کل میراث ملموس و ناملموس ایران را معرفی و ترویج کند، به جام‌جم می‌گوید: ما از این زمینه‌ها غافلیم در حالی که کشورهای دیگر که از نظر تنوع پوشاک، بسیار با ما فاصله دارند، سعی می‌کنند با به نمایش گذاشتن یکسو از الگوهای فرهنگی خود ماندن پوشاک ملی شان، فرهنگ خود را به جهانیان معرفی کنند.

او به گرایش نسل جوان از عناصر فرهنگی و تاریخی کشورمان در طرح‌های برخی از طراحان مد و لباس اشاره می‌کند و می‌افزاید: در کاریکی از این طراحان دیدم که از شکیبایی‌های ایرانی و حتی از عناصر بناهای ایرانی مانند مسجد شیخ لطف‌الله اصفهان و پنجره‌های به کار رفته در معماری اصیل ایرانی سود جسته بود.

به گفته ابراهیمی در لباس‌های اقوام ایرانی عناصر رنگی و حسی به اندازه‌ای به کار رفته که تنوع خاصی به آن بخشیده است. او معتقد است این عناصر می‌تواند دستمایه طراحان مد و لباس ما قرار گیرد تا آثارشان را با بهره‌گیری از این عناصر بیافرینند. این مردم‌شناس با بیان این که چنین پوشاکی برای گردشگران هم جذاب خواهد بود، عنوان می‌کند: استفاده از عناصر فرهنگی قومی در پوشاک، جنبه‌های اقتصادی نیز می‌تواند داشته باشد بر اساس تجربه‌ای که کشورهای دیگر در زمینه گردشگری داشته‌اند، این پوشاک مورد علاقه گردشگران خارجی خواهد بود.

دنیای شاد کودکی در یک نمایشگاه

بامداد محمدی
فرهنگ و هنر

آنها ساکنان دنیای کودکی‌مان بودند؛ فرفره‌های چوبی، بادبادک‌هایی از جنس کاغذ روزنامه، تیله‌های شیشه‌ای هزار رنگ؛ توپ‌های پلاستیکی راه‌راه، عروسک‌های پنبه‌ای دست‌دوز با چشم‌های دکمه‌ای. اما همین که قد کشیدیم، دیگر به دنیای کودکی وفادار نماندیم و ساکنان را تبعید کردیم به سطل‌های زباله یا انباری‌های تاریک تا خاک بگیرند و فراموش شوند. آن وقت بی‌تفاوت به گذشته‌های شیرین، دنیای کودکان خود را با ساکنان تازه‌ای ساختیم؛ ساکنانی که بیشترشان از سرزمین چشم‌بادامی‌ها آمده‌اند؛ همان ساکنانی که به‌نظر می‌رسد قابل اعتماد نباشند و ممکن است به جسم و ذهن فرزندانمان آسیب بزنند.

وقتی قدم به نمایشگاه اسباب‌بازی می‌گذارید اینها شاید نخستین چیزی باشد که به ذهنتان خطور می‌کند. اسباب‌بازی‌ها و سرگرمی‌ها شاید نو شده و چهره عوض کرده باشند، اما کمی که دقت کنید می‌بینید برایتان آشناست. برای مثال شرکت رنگارنگ دو سرگرمی در این نمایشگاه عرضه کرده که یکی همان هفت‌سنگ است که در آن مهره‌های پلاستیکی را جایگزین سنگ کرده و دیگری شبیه همان گل یا پوچ خودمان است. هانی جیواد، مدیر شرکت و طراح این بازی که بتازگی آن را در شورای نظارت بر اسباب‌بازی به ثبت رسانده، درباره بازی هفت‌سنگ می‌گوید: «ما این سرگرمی محبوب نسل گذشته را به‌روزرسانی کردیم تا در هر محیطی بتوان هفت‌سنگ بازی کرد. این بازی افزون بر حرکت فیزیکی، حس همکاری، کار دسته جمعی، فاداکاری و گذشت را به بچه‌ها می‌آموزد تا تمرینی برای زندگی واقعی در بزرگسالی آنها باشد.»

یکی از محورهای اصلی نمایشگاه اسباب‌بازی، «آسمان آبی و زمین پاک» است و با همین هدف، یکی از غرفه‌های نمایشگاه به آشنا کردن کودکان با کاشت گیاهان و عرضه وسایل باغبانی مینیاتوری برای آنها اختصاص دارد. در این غرفه کودکان، داخل گلدان‌های رنگارنگ کوچک خاک می‌ریزند و دانه‌ای در هر کدام می‌کارند و در روزهای بعد از آن نگهداری می‌کنند تا با چشم خود شاهد رشد آنها باشند و به این ترتیب مسئولیت‌پذیری نسبت به محیط‌زیست و محافظت از آن را تمرین کنند. از دیگر غرفه‌هایی که در روزهای نخست نمایشگاه مورد توجه قرار گرفت، غرفه‌ای است که اسباب‌بازی‌های نو و دست دوم بچه‌ها را بزرگ‌ترها را تحویل می‌گیرد تا آن را در بخش کودکان بیمارستان‌ها ارائه کند. این اقدام که به همت یک سازمان مردم‌نهاد به نام گروه سلامت و هنر صورت گرفته با استقبال بسیاری از کودکان و والدین‌شان همراه شده است. این گروه قصد دارد در مهرماه نخستین جشنواره بین‌المللی نقاشی کودکان بیمار را برگزار کند.

در این نمایشگاه، ایده‌های جالبی به چشم می‌خورد، برای مثال اسباب‌بازی موشک که ابداع یکی از تولیدکنندگان داخلی است، یا عروسک‌های ریحان و کیهان که در عین سادگی توجه‌ها را به خود جلب می‌کند. در غرفه دلتنگی‌ها بازی‌های سنتی و نوستالژیک مابازآفرینی و عرضه شده است، اما یکی از غرفه‌هایی که سرگرمی را با میراث فرهنگی ایران‌زمین گره زده، غرفه فرهنگ و تمدن است که با ارائه پازل‌های سه‌بعدی بناهای تاریخی ایران سعی کرده در کنار سرگرم کردن افراد در هر سن و سالی، عناصری از فرهنگ کشورمان را عرضه کند.

نخستین نمایشگاه و جشنواره اسباب‌بازی از سه‌شنبه آغاز شده و همچنان در کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان واقع در خیابان حجاب ادامه دارد. به یاد داشته باشید برای غرق شدن در خاطرات کودکی و بردن کودکان خود به دنیای شادی، امروز و فردا فرصت دارید.

فرهاد اصلانی پیرونی دیکتاتور را خورد!

فرهاد اصلانی زنگ افتتاح نمایش «پیرونی برای دیکتاتور» به کارگردانی خسرو احمدی را نواخت تا این نمایش اجراهای خود را به‌طور رسمی در سالن استاد ناظرزاده کرمانی تماشاخانه ایرانشهر آغاز کند.

به گزارش ایسنا، در این مراسم که شامگاه سه‌شنبه برگزار شد، فرهاد اصلانی سخنانش را به شوخی با برخی از عوامل نمایش آغاز کرد و گفت: وقتی برای این مراسم و نواختن زنگ افتتاح با من تماس گرفته شد، بسیار خوشحال شدم؛ چون من و خسرو احمدی هم رفیقیم و هم چاقیم.

او درباره مراسم زنگ افتتاح نمایش هاهم توضیح داد: زمانی که ما تئاتر کار می‌کردیم از این قرتی‌بازی‌ها نبود و به قول پیرمردها اینجا پادگان بود. من آخرین باری که تئاتر کار کردم به ده سال پیش در دوران ظهور معجزه هزاره سوم برمی‌گردد. بعد از آن به سینما کوچ کردم که آنجا هم هیچ خبری نیست. این بازیگر سینما و تئاتر همچنین عنوان کرد: زمانی که تئاتر کار می‌کردم در کنار علیرضا نادری بودم و بسیار از او یاد گرفتم و خودم را مدیون او می‌دانم. برای همین از سوی خسرو احمدی این نمایش را به او تقدیم می‌کنم.

□ بازیگری که کارگردان تولید کرد!

در ادامه این مراسم، خسرو احمدی، کارگردان نمایش هم در سخنانی کوتاه گفت: من بازیگری هستم که کارگردان را خودم تولید کردم! خسته شدم از این که کارگردان‌ها پول مرا خوردند... از کار کردن کنار پسرم علی، قوت قلب می‌گیرم. از این که با جوانان کار می‌کنم خوشحالم، چرا که آنها نسل بسیار خوبی هستند.

بعد از این سخنان زنگ افتتاح نمایش

«پیرونی برای دیکتاتور» به دست فرهاد اصلانی نواخته شد و هنرمندان و تماشاگران پوستر نمایش را امضا کردند.

نمایش «پیرونی برای دیکتاتور» به کارگردانی خسرو احمدی و بر اساس فیلم فرانسوی «اسم» ساخته شده است.

در این نمایش بازیگرانی چون ژاله صامی، محسن کیایی، خسرو احمدی، پژمان جمشیدی، سینا کرمی، شیوا ابراهیمی و فریده سیاه‌منصور بازی می‌کنند.

«پیرونی برای دیکتاتور» ساعت ۱۹ و ۳۰ دقیقه هر روز در سالن ناظرزاده تماشاخانه ایرانشهر روی صحنه می‌رود.

پراده‌ها

رئیس سازمان میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری با بیان این که ثبت ۱۹ بنای تاریخی ایران در فهرست جهانی قرار دارد، گفت: ایران از این لحاظ رتبه یازدهم جهان را به خود اختصاص داده است. به گفته مسعود سلطانی‌فر، اکنون به لحاظ حفاظت از بناها و محوطه‌های تاریخی به بالای ۹۰ درصد رسیده‌ایم. سال گذشته ۳۰۰ بنای تاریخی را با مشارکت مردم مرمت کردیم و تا پایان امسال ۵۰۰ بنای تاریخی دیگر را هم به کمک بخش خصوصی بازسازی می‌کنیم. *خبرگزاری صدا و سیما*

نوید نامور، کارگردان مستند «چند قطره خون» از کسانی این فیلم در حوزه هنری خرد دارد. این مستند درباره پرونده خون‌های آلوده‌ای است که از طریق فرانسه به ایران آمد و باعث شد تا بسیاری از هموطنان به بیماری ایدز مبتلا شوند. *ایسنیم*

باوه ژیره (پدربزرگ دانا) اولین شخصیت سمبولیک کرد با هویت ایرانی با حمایت مسئولان حوزه فرهنگی و نماینده یونسکو در ایران ثبت جهانی می‌شود. ۱۲ اثر باوه ژیره قرار است امروز و فردا در سنندج رونمایی شود. *ایرنا*

به منظور معرفی و شناخت بیشتر صنایع دستی استان تهران، نمایشگاهی اختصاصی از آثار تکه‌چینی و خراطی یاسر یامی در محل ساختمان شماره یک سازمان میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری به مدت سه روز از شنبه تا دوشنبه هفته آینده برگزار می‌شود. / *جام‌جم*

رابرت داونی جونیور، بازیگر سرشناس فیلم‌های «انتقام جویان» به عنوان پردرآمدترین بازیگر سال جهان انتخاب شد. رابرت داونی جونیور که امسال با فیلم «انتقام‌جویان: عصر الترون‌ها» روی پرده نقره‌ای ظاهر شد و گیشه خوبی را هم به کمپانی‌های دیزنی و مارول تدارک دید، بار دیگر به عنوان پردرآمدترین بازیگر مرد سال معرفی شد. او که سال گذشته هم با ۷۵ میلیون دلار این عنوان را به خود اختصاص داده بود، امسال پنج میلیون دلار بیشتر درآمد داشته که در فهرست امسال او را ۸۰ میلیون دلاری کرده است. جکی چان، وین دیزل، بردلی کوپر و آدام سندلر هم در رده‌های دوم تا پنجم پردرآمدترین بازیگران سال قرار دارند. *ایسنیم*

نیشابور میزبان بیستمین دوره جشنواره ملی هنرهای تجسمی جوانان شد. بیست و دومین جشنواره ملی هنرهای تجسمی جوانان در رشته‌های نقاشی، طراحی، نگارگری، ارتباط تصویری (پوستر)، عکاسی، کاریکاتور (کارتون، چهره)، تصویرسازی، خوشنویسی (نستعلیق) و حجم (آهن، گچ، گل و سفال) برای جوانان ۱۵ تا ۲۴ سال نیمه دوم شهریور امسال برگزار می‌شود. *فارس*

پیام دهکردی

در نقش شهید چمران

ایوب آقاخانی بعد از چهار سال دوری از تئاتر شهر، بزودی نمایش «تکه‌های سنگین سرب» درباره مقطعی از زندگی شهید دکتر مصطفی چمران را در تالار چهارسو مجموعه تئاتر شهر روی صحنه خواهد برد.

به گزارش جام‌جم، نمایش «تکه‌های سنگین سرب» به‌نویسندگی و کارگردانی ایوب آقاخانی به عنوان جدیدترین اثر گروه تئاتر پوشه، به روایت زندگی شهید دکتر مصطفی چمران به عنوان یکی از صاحبنام‌ترین چهره‌ها و شهدای شاخص جنگ تحمیلی ایران می‌پردازد.

ایوب آقاخانی درباره این اثر گفت: نمایش تکه‌های سنگین سرب، زاویه‌ای متفاوت و مهجورمانده از یک نگاه اندیشه‌ورزانه به زندگی دکتر چمران را روایت می‌کند؛ معتقدم آثار هنری تذکره‌ای یا بیوگرافی در بسیاری موارد به این دلیل مخاطب خود را از دست داده که تولیدکنندگان آن، تاکیدهای غلطی برای پرداختن به شخصیت‌های مهم انتخاب کرده‌اند و همین امر موجب شده نه زندگی آن شخصیت‌ها برای مخاطب جالب شود، نه این که کاری از بخش تولید شود.

به گفته آقاخانی، تمرین و تدارک این نمایش مراحل نهایی را طی می‌کند و اکنون آماده بازبینی است.